

[Alfred Jensen.]

borg og jeg har vel også lov at sige Odense. Efter vor opfattelse må man følge de ønsker og krav, der er kommet fra skibsværftsarbejderne, og fra de pågældende byer, om at man må slå til og bygge de skibe, der her er tale om. Vi må vende os imod ethvert forsøg på at forpurre, at disse bestillinger kommer i stand.

Hvad maskinfabrikkerne angår, er forholdet noget lignende. Her foreligger, såvidt mig bekendt, ikke tilbud fra Sovjetunionen om køb af maskiner hos danske virksomheder, men jeg vil tro, at hvis man henvender sig på baggrund af de forhandlinger, der førtes i foråret, og det tilsagn, som den sovjetrussiske udenrigshandelsminister har givet, så vil det være muligt at få ordrer på maskiner til Sovjetunionen. Det ville i højeste grad øge beskæftigelsesmulighederne, og det ville klare problemerne for tusinder af de mennesker, der søger deres erhverv indenfor jern- og metalindustrien her i Danmark.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at hvis man benytter de muligheder, der foreligger for handel østpå, så betyder det ikke alene, at man får gang i visse industrigrene, som ligger brak. Nej, så betyder det, at der på alle områder vil ske en bedring af beskæftigelsessituationen. Der vil blive øget transport, og vi vil også kunne opleve det, at København igen bliver centrum for transithandel på Østeuropa, så vi ikke oftere her i folketinget skal høre beklagelser over, at København er blevet distanceret af Göteborg som Skandinaviens største transithavn. Vi har jo nemlig muligheder for at sikre en sådan ændring, hvis vi selv gør, hvad der kan gøres fra vor side for at udnytte mulighederne for at øge handelen med Østeuropa, og det vil sige, at vi på alle områder kan forbedre beskæftigelsesforholdene og dermed også de økonomiske forhold i vort land.

Ministeren har nævnt, at man har rettet henvendelse til kommunerne og til amtsanvisningskontorerne om at være opmærksom på de beskæftigelsesmuligheder, der måtte findes, og har opfordret dem til at gøre, hvad der kan gøres for at øge beskæftigelsen. Jeg er ikke i stand til at afgøre, om det optimistiske syn, ministeren lagde for dagen fra denne talerstol, er berettiget, men jeg ved, at der landet over er projekter af forskellig art, vej- og gadeanlæg og bygningsarbejder, som ikke kan komme i

gang på grund af restriktioner eller vanskeligheder ved at låne penge.

Det er foranstaltninger, som kommunerne trænger til, som landet på grund af samfærdslen trænger til, men som vi hidtil ikke har set realiseret, fordi de ansvarlige rundt omkring påstår, at mulighederne for at få disse foranstaltninger ført ud i livet ikke er tilstede. Her er et felt, hvor der kan gøres betydeligt mere end det, regeringen har gjort, for der kan stilles flere midler til rådighed af vejfonden end dem, regeringen har stillet til rådighed i denne omgang. Det siger sig selv, at når vi allerede nu i efteråret står med 35 000—40 000 ledige arbejdsmænd, så er der netop brug for i den kommende tid, i vintermånederne, at iværksætte vej- og gadearbejder, der kan give beskæftigelse for adskillige tusinder af de arbejdsløse arbejdsmænd. Her er et område, hvor man har forsømt mulighederne, hvor man langt fra har udnyttet de muligheder, der findes, og man må forlange, at der iværksettes sådanne foranstaltninger til bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Jeg vil i denne forbindelse sluttelig nævne, at spørgsmålet om arbejdstidssænkning kan komme i betragtning her. Her tænker jeg på en nedsættelse af den almindelige arbejdstid fra 48 timer til 40 timer ugentlig. Den må gennemføres af hensyn til beskæftigelsen. Det kan ikke være nogen tilfældighed, at når det kniber med beskæftigelsen, så opstår der praktisk talt på alle arbejdspladser en tilbøjelighed til at dele det arbejde, der er tilbage, for at forhindre, at kammerater kastes ud i arbejdsløsheden. Det skal også siges, at virksomhederne i mangfoldige tilfælde tilskynder arbejderne til at lave en sådan fordelingsordning for at holde arbejderne fast til virksomheden. Det har vi ikke noget imod, men det er urimeligt, at de pågældende arbejdere selv skal bære byrderne og omkostningerne ved en sådan arbejdstidssænkning. Her drejer det sig nemlig ikke altid om en sænkning på 8 timer ugentlig. Der er virksomheder, der kun arbejder 24 timer ugentlig eller hver anden uge. I praksis betyder det i adskillige tilfælde, at de pågældende selv må bære omkostningerne ved en sådan fordeling, idet de ikke har mulighed for at få nogen understøttelse gennem arbejdsløhedskassen. Der kan ikke altid være tilstrækkelig ledighed uge efter uge, og i masser af tilfælde har de ej heller